

скимъ Археологическимъ институтомъ, можетъ, мы думаемъ, собрать достаточный матеріалъ для приличнаго дополненія къ каталогу проф. Ламброса. Не будетъ, конечно, грѣха въ томъ, если это дополненіе превзойдетъ его обстоятельностью и даже явится въ свѣтъ прежде его окончанія.

1-й томъ настоящаго каталога вызвалъ довольно обстоятельную рецензію въ послѣдней книжкѣ *Byz. Zeitschrift* (Bd. V, Heft. I, 214—217), въ которой почтенный редакторъ журнала исправилъ рядъ недосмотровъ составителя и далъ нѣсколько важныхъ указаній для исторіи аѳонскихъ библіотекъ. Въ значительно большемъ количествѣ можетъ доставить послѣднія даже одна наша Синодальная сокровищница; но мы отлагаемъ ихъ до появленія 2-го тома и указателя.

А. Кирпичниковъ.

Г. П. Беглери, *Храмъ святыхъ апостоловъ и другіе памятники Константинополя по описанію Константина Родія*. Одесса. 1896. 8°. 40 стр.

Émile Legrand, *Description des oeuvres d'art et de l'église des Saints Apôtres de Constantinople. Poème en vers jambiques par Constantin le Rhodien. T.(héodore) R.(einach). Commentaire archéologique sur le poème de Constantin le Rhodien*. *Revue des études grecques* IX (1896), janvier-mars.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἡ Βυζαντινὴ ἱστορία καὶ φιλολογία ἤρξαντο γίνεσθαι ἀντικείμενον σπουδαίων ἐρευνῶν παρὰ τε τοῖς Εὐρωπαίοις καὶ τοῖς ἡμετέροις. Γνωστὰ τοῖς πᾶσιν εἰσὶν αἱ ἐμβριθεῖς μελέται πολλῶν σοφῶν Βυζαντινολόγων. Τοῖς ἔχγουσι τούτων βαίνων καὶ ὁ ἐλλόγιμος κύριος Γεώργιος Π. Βεγλερῆς, μετὰ ζήλου δ' ἀνευδότου ἐπιλαβόμενος τῶν ἀφορώντων τὰ πάτρια, ἱκανὰ μέχρι τοῦδε ἐδημοσίευσεν, ὧν ἓν ἐστὶ καὶ τὸ ἤδη ἀγγελλόμενον «Ὁ Ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ἕτερα ἀξιωμακρονεῦτα μνημεῖα τῆς Κων/πόλεως» ἐκδοθὲν ἐν Ὁδησσῶ τῷ 1896.

Ὁ κ. Γ. Π. Βεγλερῆς ἐν τοῖς προλεγομένοις αὐτοῦ ῥωσιστὶ συντεταγμένοις (1—7) πραγματεύεται περὶ τοῦ ποιητοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Ῥοδίου, περὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ, περὶ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἤκμασε, ἤτοι κατὰ τὸν Ι' αἰῶνα ἀπὸ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Αὐτοκρατόρων Λέοντος τοῦ Σοφοῦ καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ὡς καὶ περὶ τῆς ἀξίας τοῦ παρόντος ἔργου τοῦ Ῥοδίου ὑπὸ ἔποψιν φιλολογικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν.

Τὸ ποίημα τοῦτο ἀποκείμενον τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς ἐν Ἄθῳ Μονῆς τῆς Μ. Λαύρας, ἐγένετο γνωστὸν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἐξόχου μεσαιωνοδίφου Κ. Σάθα.....

Ὁ ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ ἐλλόγιμος μοναχὸς κ. Ἀλέξανδρος Εὐμορφόπουλος, γνώστης ἐμπειρότατος τῶν χειρογράφων κωδῆκων, οὓς ἐμπερικλείουσιν αἱ πλούσιαι εἰς τοιαῦτα κειμήλια βιβλιοθῆκαι τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἐπιμελῶς τὸ ποίημα εἰς διπλοῦν ἀντιγράψας, ἐπέμφε τὸ μὲν τῶν ἀντιγράφων τῷ ἐν Παρισίοις ἐξόχῳ μεσαιωνολόγῳ Κ. Ε. Legrand, τὸ δὲ τῷ κ. Γ. Π. Βεγλερῆ, προέδρῳ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεσαιωνικῆς Ἑταιρείας. Ἀμφότεροι οἱ κύριοι οὗτοι ἐπελάβοντο τοῦ ἔργου δραστηρίως, ὁ μὲν κ. Γ. Π. Βεγλερῆς ἐν ἰδιαίτερω τεύχει ἐκδοῦς

μετὰ ῥωσσιστὶ συντεταγμένων προλεγομένων ἐν Ὀδησσῷ κατὰ Ἰανουάριον 1896, ὁ δὲ κ. E. Legrand κατὰ Μάρτιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1896 ἐν τῷ τεύχει τῶν Janvier-Mars τῶν Revue des Études grecques μετὰ πολλῶν σχολίων καὶ ἐπεξηγήσεων τοῦ διασήμευ ἐπίσης φιλολόγου κ. Th. Reinach. Ἔχοντες ὑπὸ ὄψιν ἀμφοτέρας τὰς συγχρόνως σχεδὸν γενομένας ἐκδόσεις ταύτας παρατιθέμεθα ὡδε βραχεῖαν ἀνάλυσιν.

Τὸ ποίημα ἐν στίχοις 981 τριμέτροις ἰαμβικαῖς φέρει ἐπιγραφὴν τήνδε. «Στίχοι Κωνσταντίνου Ἀσηκρίτου τοῦ Ῥοδίου». Εὐθὺς δὲ μετὰ τοῦτο προτάσσει τὴν προσφώνησιν Κωνσταντίνῳ τῷ Πορφυρογεννήτῳ, υἱῷ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, ᾧ δωροφορεῖ τὸ ἔργον αὐτοῦ «ὡς ὦν ἀπ' ἀρχῆς πατρικὸς αὐτοῦ οἰκέτης» (στίχ. 1—18).

Μετὰ τὴν προσφώνησιν ἔπεται προοίμιον τῆς ἐκφράσεως ἢ περιγραφῆς τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ μερικὴ τις διήγησις τῶν τῆς πόλεως ἀγαλμάτων καὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ μεγίστων κίωνων ἐν στίχ. 19—421. Ἰδίᾳ δὲ τὸ μέρος τοῦτο περιέχει α') ἔκφρασιν τοῦ κίονος τοῦ Ἰουστινιανοῦ (40—50), β') τοῦ πορφυροῦ κίονος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου (52—89), γ') τοῦ Σενάτου, τῆς Συγκλήτου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ κίωνων (90—162), δ') τοῦ κίονος τοῦ βασιτάζοντος τὸν Σταυρὸν (163—177), ε') τοῦ ὑψηλοῦ χαλκοῦ ὑποστηρίγματος τῶν ἀνεμοδεικτῶν τοῦ Θεοδοσίου (178—200), ς') τοῦ κίονος τῶν Ταύρων, ὃν ἰδρυσεν ὁ Ἀρκάδιος εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θεοδοσίου (201—239), ζ') τοῦ Ξηρολόφου, ἔργου καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀρκαδίου, «φέροντος ὅμοια πάντα Ταύρου τῷ στύλῳ» (240—253).

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν κίωνων καὶ τῶν θαυμάτων καὶ λοιπῶν ἀγαλμάτων «τῶν εἰς θέατρον καὶ πολύχρυσον φόρον, ἐν τε στρατηγίῳ καὶ τοῖς ἀμφοδοῖς, οἷς ὡσπερ ἄστροις ἀγλαίζεται πόλις, καὶ τ' ὄμμα φαιδρὸν πανταχοῦ περιστρέφει ὡς οἷα δεσπόζουσα τῆς οἰκουμένης» (254—262). Πλὴν τούτων ὁμῶς «δυσὶν ἐτέροις ἐκθροεῖ, ἐκπλήττει πᾶσαν φύσιν καὶ πάντας ἄρδην εἰς κατάπληξιν φέρει». οὗτοι δ' εἰσὶν ὁ ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας καὶ ὁ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὃν ὁ μὲν ὡς ἐξέχων πάντων κτισμάτων, ὁ δὲ ὡς ὑπερφέρων καλλονῆ δόμων (263—270).

Εἰς περιγραφὴν ἰδίως τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὠρμήθη ὁ ἡμέτερος Ῥόδιος κελεύσει τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου υἱοῦ Λέοντος, «τῷ καὶ γράφειν νῦν εὐλαβῶς ἀπηρξάμην παροτρύνοντος τοῦ σοφοῦ μου δεσπότη Κωνσταντίνου Λέοντος υἱοῦ τοῦ πάνυ τοῦ πρὶν διευδύνοντος σκῆπτρα πανσόφως τὰ τῆσδε Ῥώμης εὐτυχοῦς Βυζαντίδος» (275—279). Τὴν δ' ἔκφρασιν ταύτην ἢ περιγραφὴν ἀφιερῶ αὐτῷ τῷ Αὐτοκράτορι Κωνσταντίνῳ τῷ Πορφυρογεννήτῳ (391—421) προτάσσω τὴν ἐπιγραφὴν τήνδε:

Σοφῷ βασιλεῖ δεσπότη Κωνσταντίνῳ
Κωνσταντίνος γέννημα τῆς νήσου Ῥόδου (422—423).

Ἀμέσως δ' ἔπεται μακρὰ καὶ πομπώδης περιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆσδε:

Ἐκφρασις αὕτη τῶν Ἀποστόλων δόμου,
ἦν ἐξύφανεν ἐκ Ῥόδου Κωνσταντίνος,

δῶκε δ' ἀνακτι πανσόφῳ Κωνσταντίνῳ
ὡς πατὴρ ἀυτοῦ τυγχάνων πιστὸς λάτρις·
φιλεῖ γὰρ αὐτὸς τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους
καὶ τὸν φαεινὸν καὶ σεβάσμιον δόμον
αὐτῶν γεραίρει καὶ ποθεῖ ξενοτρόπως» (424—430).

Μετὰ δὲ τὴν εἰσαγωγὴν ἄρχεται ἡ περιγραφή ἀπὸ τοῦ λόφου, τοῦ δίκην ἀυχένου παρέρποντος εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου, λόφου θεοστηρίκτου καὶ ὠρισμένου ἀρχῆθεν εἰς ναὸν τῶν Ἀποστόλων, ἀφ' οὔτου ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν κόσμον, λόφου μείζονος καὶ ὑψηλοτέρου τῶν λοιπῶν τῆς Ἑπταλόφου (436—481).

Ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου ἴδρυσε τὸ πρῶτον ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος μικρὸν ναὸν, ἐν ᾧ ἀπέθετο τὰ λείψανα τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρέου ἐκ Πατρῶν, Λουκᾶ ἐξ Ἑλλάδος καὶ Τιμοθέου ἐξ Ἐφέσου, ὑπουργοῦντος Ἀρτεμίου, τοῦ ὕστερον θαυματουργοῦ μάρτυρος, ἐπωνόμασε δ' αὐτὸν οὐχὶ τῶν τριῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ πάντων ὁμοῦ (475—492). Ἐπειτα μακροῦ τοῦ χρόνου παριππεύσαντος, ὁ κραταῖος Ἰουστινιανὸς καθείλεν εἰς ἔδαφος καὶ αὐτὸς μετεσκεύασε δι' Ἀνθεμίου καὶ Ἰσιδώρου τοῦ νέου εἰς τὸ νῦν (ἐπὶ Ῥοδίου) μέγα καὶ σχῆμα καὶ πρόβλημα καὶ ὕψωμα ξένον, ὃ οὔτε ὁ ἥλιος, οὔτε βροτῶν τις ἐθεάσατο ἔργον τοιοῦτον (493—499).

Μετὰ λεπτομερεσάτην περιγραφὴν τῆς κατασκευῆς καὶ τοῦ σχήματος αὐτοῦ καὶ τῆς ὕλης, ἐξ ἧς κατασκευάσθη (500—749), περιγράφει ὁ ἡμέτερος Ῥόδιος τὰς ἐν αὐτῷ εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἀποστόλων (734—740). Ἔτι ἐπτὰ εἰκόνας παριστώσας τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου (750—758), τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ (759—769), τὴν προσκύνησιν τῶν Μάγων (770—778), τὴν ὑπὸ τοῦ Συμεὼν καὶ τῆς προφήτιδος Ἄννης Ὑπαπαντὴν τοῦ Ἰησοῦ (779—790), τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ ὑπὸ Ἰωάννου ἐν τῷ Ἰορδάνῃ (791—802), τὴν εἰς Ἱερουσάλημ βασιφόρον εἴσοδον τοῦ Ἰησοῦ (843—856), τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα (857—954), τελευταῖον δ' αὐτὸ τὸ πάθος τοῦ Ἰησοῦ, τὴν σταύρωσιν καὶ τὸν θρῆνον τῆς θεομήτορος (915—918).

Καὶ ἐνταῦθα λήγει ἡ ἔκφρασις τοῦ περιφήμου ἄλλοτε ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τὸ ποίημα ὅλον τοῦ ἡμετέρου Ῥοδίου, διότι, ὡς λέγει ἐν τῷ προοίμῳ αὐτοῦ, θέλει περιγράψει τοῖς τῶν ἰάμβων εὐδρομωτάτοις στίχοις ἄριστα τὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων «Νῦν οὖν τελέσας καὶ καλῶς συναρμόσας, ὅλον τὸ δρᾶμα καὶ νεῶ πᾶσαν φράσιν, ὑπουργὸς αὐτόκλητος ἤκω σοι φέρων» (5—12).

Τοιοῦτον ἐν βραχείᾳ ἀναλύσει τὸ ποίημα τοῦ Ῥοδίου. Τὸ θέμα αὐτοῦ ἐστὶ κυρίως ἡ περιγραφή τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἣν ὄφειλε ποιῆσαι κελεύσει τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου· τοῦτο λέγει ὁ ποιητὴς ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ αὐτοῦ (1—18)· τῆς περιγραφῆς ὁμοῦ τοῦ ναοῦ ἐνόμισε καλὸν νὰ προτάξῃ προοίμιον τῆς ἐκφράσεως τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, μικρὰν τινα διήγησιν τῶν τῆς πόλεως ἀγαλμάτων καὶ τῶν ὑψηλῶν κίωνων (19—253). Μετὰ δὲ τὸ προοίμιον τοῦτο, καίτοι ὑποδηλῶν ὅτι θέλει περιγράψει καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας (281—283), ἀφιστάμενος ὁμοῦ τούτου ἐκπληροῖ τὴν διατα-

γὴν τοῦ Αὐτοκράτορος περιγράφων μόνον τὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων (410—421). Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐνότις τοῦ ποιήματος.

Ἡ γλῶσσα ἐν γένει τοῦ ποιητοῦ ἐστὶν ἀκραιφνῆς Ἑλληνική, αἱ εἰκόνες ἄφθονοι ἔκ τε τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας καὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ στιχουργία ἠδεῖα καὶ ῥέουσα, οἱ ἴαμβοι ἐπίσης εὐδρομώτατοι μετὰ τῆς συνήθους τὸ τότε ἐναλλαγῆς περὶ τὴν χρῆσιν τῶν μακρῶν καὶ τῶν βραχέων, αἱ δὲ περίοδοι μακρὰ ἐνιαχοῦ καὶ φορτικαί. Καθ' ὅλου δ' εἰπεῖν τὸ ἔργον τοῦ Ῥοδίου καὶ διὰ τοῦτο καὶ διὰ τὴν περιγραφὴν τῶν μνημείων τῆς προκαθεζομένης τῶν τῆς Ἐφῆας πόλεων κατὰ τὸν Ἰ' αἰῶνά ἐστιν ἱκανοῦ λόγου ἄξιον.

Παραβάλλοντες δ' ἤδη ἀμφοτέρας τὰς ἐκδόσεις τοῦ τε ἡμετέρου κ. Γ. Βεγλερῆ καὶ τοῦ κ. E. Legrand, καίτοι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀρχετύπου καὶ διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς ἀπορρεούσας, παρατιθέαμεν τὰς διαφορὰς ὡδε·

	Bey.	Leg.
Στίχ. 6	τοῦ Ἀποστόλων δόμου.	τῶν Ἀποστόλων δόμου
» 23	τετράφωτοι	τετράφατοι.
» 24	[λυχνία]	ἀστέρες.
» 32	σφαιροσυνθέτων	σφαιροσυνθέτοις
» 56	αὐτόν... μακρὸν στῦλον	αὐτός... μακρὸς στῦλος
» 60	κόσμον	κόσμου
» 62	τὸν	τοῦ
» 67	πυρφόρον	πυρφοροῦν
» 74	σῶζε τ'	σῶζε δ'
» 75	[καὶ] πρὸς	πρὸς [τά]
» 85	θαυμάτων ξένων	θαυμά τ' ὄν ξένοις
» 89	τᾶργα πλέα	τ' ἔργα πλέον
» 121	μακρὰ... [στίχες]	μακροῖς... στίχοις
» 123	οὕτως	οὕτως
» 127	στοῖχον	τοιχον
» 152	γέλως	γέλων
» 154	ὄπισθεν	ὑπερθεν
» 156	ἦν [τῆς]	ἐστί
» 163	τί δ' αὖ	τὸ δ' αὖ, ἄνευ ;
» 171	τέρας	θράσος
» 177	βραβεύων	βραβεῦον
» 180	τό... ἐκτεταμμένον	τῶν... ἐκτεταμμένων
» 187	τέσσαρσι	τέτρασι
» 191	παρὰ Βεγλερῆ ἐκ παραδρομῆς εἰς τὴν ἀντιγραφὴν ἐξερρήθη ὁ στίχος ἔχων ὡδε: «γυμνοὶ τ' ἔρωτες ἐμπλακέντες ἀμπέλοις».	
» 193	ἀνέμοις	ἀνέμους
» 194	ἄλλοι... ἄλλοι	ἄλλος... ἄλλος
» 195	ἐφ' ὄν	ἐφ' οὐ
» 206	γραφάς.. συντεταγμένας	γραφαῖς... συντεταγμέναις
» 228	τείχη	τρίχας
» 233	νομίζει	νομίζειν

	Βεγ.	Leg.
στίχ. 244	καὶ τὴν	τὴν τε
» 245	ἐγγεγραμμένην	ἐγκεκρυμμένην
» 256	μηχανουργίας	μηχανουργία
» 259	ταῖς... τεταγμέναις	τῶν... τεταγμένων.
» 294	πλάνον	πλάνου
» 303	ἔργον	ἔρνος
» 318	ἄπερ	ἄς περ
» 319	θεωρίαν	θεωρίας
» 323	οὐ	μή
» 329	πάλιν ἠπειρον	πάλιν τ' ἠπειρον
» 344	πύλας	πύλαις
» 352	τὸ λαχεῖν	τοῦ λαχεῖν
» 382	καὶ ποσῶς	κἄν ποσῶς
» 418	πανσόφω	πανσόφου
» 437	μέσον	μέσσην
» 467	ἄριστος	ἄριστα
» 499	μηδὲ	μήτε
» 501	στηριγμὸν	στήριγμα
» 515	αὐτὴν	αὐτήν
» 532	ἄπερ	δ' ἄπερ
» 539	ἀναγκαῖον	ἀναγκαῖος
» 552	γραμματικᾶς θεωρίας	γραμματικὴν θεωρίαν
» 576	δ' ἀμφοῖν... πρὸς τὴν ἀψίδα	δ' ἀμφοῖν πρὸς ἀψίδα
» 585	διασπασθέντας	διασπασθέντες
» 606	ἐκκενώσαντο ξένοι	ἐκ κενώματος ξένου
» 618	δακτύλους	δακτύλοις
» 623	ἐργοσυνδέτους	ἐργοσυνδέται
» 628	σκέπης	σκέπην
» 632	καννενούσας	καππεσούσας
» 634	ξένων	ξένως
» 641	μεγάλων	μετάλλων
» 647	χ' Εὐρώπης	κ' Εὐρώπης
» 659	πλακὸς ἠγλαϊσμένης	πλάκας ἠγλαϊσμένης
» 662	τῆς ὀφειτῶν	τῶν ὀφειτῶν
» 673	ἄς Πάρου	τὰς Πάρου
» 684	μένει	μένοι
» 696	σελασφόρον	σελασφόρων
» 705	ἔξωθεν	ἔνδοθεν
» 716	ὡς	ὡς
» 723	ἀριθμὸν	ἀριθμῶν
» 724	λευκαδικοῖς	λευκαρικοῖς
» 725	ἀμπέλου	ἀμπέλων

	Βεγ.	Leg.
στίχ. 729	τε εὐειδεστάτοις	τε κ' εὐειδεστάτοις
» 734	εὐπέδῳ	ἐν πέδῳ
» 783	ἀνάστασιν τε	ἀνάστασιν δέ
» 790	εἰλήφασ'	εἶληφαν
» 795	ἠγλαϊσμένον	ἠγλαϊσμένον
» 796	ἐξιχνουμένης	ἐξιχνουμένης
» 804, 843	ἀμβεβηκότα	ἐμβεβηκότα
» 822	ἀκουτίσαντες (λάθ. τύπ.)	ἀκουτίσαντες
» 829	ζωηφόρον	φωηφόρου (φωηφόρον)
» 831	πλέω	πλέον
» 848	[τε] κράζοντα	κραυγάζοντα
» 850	ἐκβοῶντος	ἐκβοοῦντος
» 871	παγκάκῳ	παγκάκῃ
» 877	ἀπεμπολῶντα... λόγον	ἀπεμπολητὴν... λόγου
» 881	σπείραν	πεῖραν
» 885	κἀπεμπολῶντα	κἀπεμπολοῦντα
» 887	εἰσδεδεγμένον	εἰσδεδειγμένον
» 893	θέαν	θέσιν
» 909	ὁμοίως	ὁμοίαν
» 915	τί δ' ἑβδομον	τὸ δ' ἑβδομον, ἄνευ;
» 931	ἐξηλλαγμένον	ἐξηλλαγμένην
» 938	ὡσπερ γ' ἐχίδνης	ἃ σπέρμ' ἐχίδνης
» 943	μυρουμένης	μυρομένης
» 961	ὡς εἶπ' ἐκεῖνος	ὡς ἦσ' ἐκεῖνος
» 974	τάχα	τάχα;

Ματθαῖος Παρανίκας.

Иванъ, Андреевъ. *Κοιισταντινοπολῆσκίε πατριάρχη οτῶ βρεμεινι Χαλκιδονσκαго собора до Фотія.* (Χροноλογία ἐτιхῶ πατριάρхῶν и очерки жизни и дѣятельности важнѣйшихῶ изῶ нихῶ). Выпускῶ первый. Χροноλογία Κοιισταντινοπολῆσκιхῶ πατριάρхῶν οτῶ βρεμεινι Χαλκιδонσκαго собора до Фотія и очерки жизни и дѣятельности свв. Анатолия, Геннадія и Иоанна Постника. Сергίевῶ Посадῶ. 1895 г.

Χροноλογическія изслѣдованія въ области исторической науки вслѣдствіе особенныхῶ свойствῶ изслѣдуемаго предмета весьма сложны и весьма трудны, но въ то же время и весьма желательны и необходимы. Безῶ точнаго опредѣленія историческо-хронологическихῶ датῶ невозможно представить надлежащую и подлинную послѣдовательность фактовῶ, а часто и понять ихῶ истинное значеніе. Поэтому установленіе хронологіи историческихῶ фактовῶ всегда было одною изῶ первыхῶ заботῶ всякаго историка, но не всегда и не вездѣ эта забота увѣнчивалась успѣхомῶ. Есть отдѣлы въ исторіи, въ которыхῶхῶ вслѣдствіе неисправности, спутан-